

Jonas Basanavičius

Baltas vilkas

Buvo karalius ir turėjo tris dukteris: viena graži, kita gražesnė, o jauniausioji – gražiausia. Tėvas norėjo į Vilnių važiuoti tarnaitės – apsižiūrėti, kiaulėms apšerti, apsišluoti.

Jauniausioji duktė sako:

– Tėvai, nereikia man tų tarnaičių: aš pati apsižiūrėsiu. Kai važiuosi į Vilnių, parvežk man gyvų gėlių puokštę.

Išvažiavo karalius į Vilnių. Vienai nupirko šilko suknią, antrai nupirko skepetą brangią, o jauniausiajai dukteriai gyvų gėlių visame mieste niekur nerado.

Važiuoja namo per girią. Tik žiūri – šalia kelio tupi baltas vilkas, ant jo galvos – gyvų gėlių puokštė.

Karalius sako vežėjui:

– Lipk iš kariatos, paimk tas gėles ir atnešk.

Bet vilkas prašneko:

– Galingas karaliau, ne taip pigu gauti gyvų gėlių puokštę.

Karalius klausia:

– Ko tu nori? Aš tave pinigais apipilsiu.

– Nereikia man tavo pinigų, tik prižadėk atiduoti, ką pirmiausia sutiksi.

Karalius pagalvojo: „Namai dar toli, sutiksim gal kokį žvėrį ar paukštį.“ Ėmė ir prižadėjo vilkui atiduoti, ką pirmiausia sutiks, o už tai gavo gyvų gėlių puokštę.

Bet nieko daugiau kelionėje karalius nesutiko. O kai parvažiavo į savo dvarą, pirma išbėgo jo pasitikti jauniausioji duktė ir pamatė, kad tėvas labai nusiminęs.